

Memòria fotogràfica i literària

Text > JOSEP PASTELLS

Joaquim Puigvert (Vilobí d'Onyar, 1928) va endinsar-se en la fotografia de ben jove gràcies a una càmera de baquelita que li va regalar el seu pare, el farmacèutic Rossend Puigvert, i que abans havia pertangut a Josep Renau (fotomuntador i director general de Belles Arts de la República), que el 1935 la va deixar a Vilobí camí de l'exili. En els més de vuitanta anys que han passat des de llavors, Joaquim Puigvert, farmacèutic com el seu pare, ha canviat unes quantes vegades de càmera, però mai no ha deixat de captar imatges de Vilobí, i també de Salitja i Sant Dalmai, amb una obstinació que forçosament neix del desig de preservar els records, de fixar una vida que no deixa de fluir però que, reduïda a instantànies, mostra la història d'aquests pobles. El llibre *Vilobí d'Onyar, imatges i memòria*, editat per l'Ajuntament i prologat per l'escriptor Josep Pujol, recull fotografies fetes entre els anys quaranta del segle passat i el 2016, acompanyades de textos en què el mateix Puigvert narra el pas del segle xx al XXI d'un poble rural.

«Encara recordo la forta olor del casc del cavall al cremar-se amb el contacte de la ferradura roent», diu l'autor en comentar la imatge del ferret Grau fent «una sabata a mida» per a l'euga d'en Blavis. «Amb l'arribada dels tractors, aquesta escena cada cop

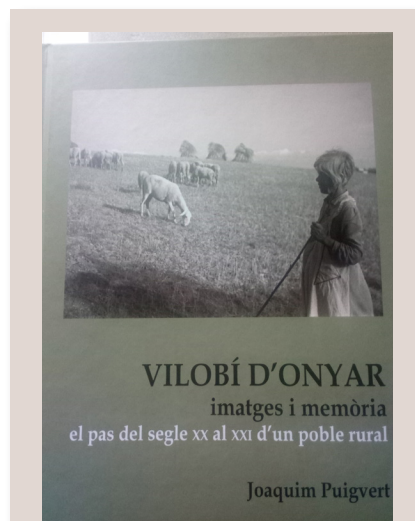
sovinteja menys, fins a desaparèixer del tot dels nostres carrers i places», afegeix Puigvert, que també apunta: «A poc a poc, des de la meitat del segle xx, els ferrers es reconvertiren en mecànics». Només és una mostra d'una memòria fotogràfica i literària que en bona part ja s'havia anat publicant a la revista *Tosquijs* i que ara «ens arriba ben estructurada, des del lloc i el paisatge natural, al pla de la Selva, fins a la Diada de 2015, passant per les festes, els oficis, el lleure, les obres i les mudes de pell del municipi al llarg de pràcticament tot un segle», destaca Josep Pujol al pròleg. Puigvert, que també ha sobresortit com a cineasta etnogràfic i experimental i que el 2016 va ser nomenat Fill Il·lustre de la Vila, combina imatges i paraules amb gràcia i precisió, amb una naturalitat molt adient per fer visible el passat i el present de Vilobí. «Aquesta foto ens mostra clarament que som uns afortunats per les vies de comunicació que tenim», comenta en relació amb una de les imatges. «En un quilòmetre quadrat disposem de l'autopista en direcció a França o València, de l'eix Transversal fins a Lleida o Saragossa, i del TGV, per si, per casualitat, hem d'anar a Madrid. Ah! I a mig quilòmetre, l'aeroport, per viatjar per tot el món. No podem demanar res més», afegeix.

veu o bé per introduir el poema: Petrarca, Rimbaud, Baudelaire, Shakespeare, Borges i d'altres.

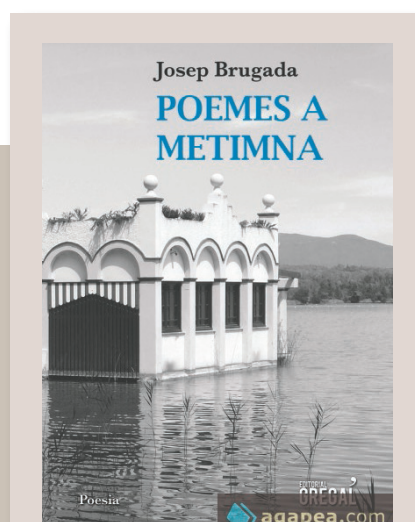
En tot el llibre es desprèn un sentiment de tendresa, admiració, complicitat i estimació, amb imatges belles i suggeridores, tot i que algunes vegades són força similars. En el poema «Els trens venen i se'n van» llegim: «Hem vist partir molts trens ja, Metimna, | i hem esperat pacientment a l'andana, | hem atès i desesperat amb impaciència | que arribés la més per-

fecta de les flors | i els sentiments, el bes i tot d'una abraçada... Alguns trens només passen, passen... | una vegada. No més..., no més... no més...».

I al poema «Tempus fugit»: «Metimna, sovint ens interroguem: | ¿Què és la vida? ¿En què consisteix? | avui que són temps tan difícils. És afany de tenir-nos i saber-nos | en tot moment encara que el temps | redobli i passi sense adonar-nos-en. | I el temps, rabent, passa... i les hores...». Una vida en comú i la serenitat que els anys poden arribar a transmetre.

PUIGVERT, Joaquim. *Vilobí d'Onyar, imatges i memòria*. Vilobí d'Onyar: Ajuntament de Vilobí d'Onyar, 2018. 248 p.

BRUGADA, Josep. *Poemes a Metimna*. Maçanet de la Selva: Gregal, 2018. 135 p.